

— impune ca publicul interesat să aibă acces la o decizie de urbanism, precum cea în discuție în litigiul principal, încă de la începutul procedurii de autorizare a instalației în cauză;

— nu permite autorităților naționale competente să refuze publicului interesat accesul la o astfel de decizie bazându-se pe protecția confidențialității informațiilor comerciale sau industriale prevăzute de legislația internă sau de dreptul Uniunii în vederea protejării unui interes economic legitim și

— nu se opune posibilității ca un refuz nejustificat de punere la dispoziția publicului interesat a unei decizii de urbanism, precum cea în discuție în litigiul principal, în cursul procedurii administrative desfășurate în primă instanță să fie regularizată în cursul procedurii administrative desfășurate în a doua instanță, cu condiția ca toate opțiunile și soluțiile să fie încă posibile și ca regularizarea în această etapă a procedurii să îi mai permită publicului interesat să aibă o influență reală asupra rezultatului procesului decizional, aspecte care trebuie verificate de instanța națională.

3. Articolul 15a din Directiva 96/61, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 166/2006, trebuie interpretat în sensul că membru publicului interesat trebuie să aibă posibilitatea, în cadrul căii de atac prevăzute de această dispoziție, să solicite instanței sau organismului competent independent și imparțial instituit în conformitate cu legea să dispună măsuri provizorii de natură să suspende temporar aplicarea unei autorizații în sensul articolului 4 din directiva menționată, în așteptarea deciziei definitive care urmează să fie adoptată.

4. O decizie a unei instanțe naționale, adoptată în cadrul unei proceduri naționale care pune în aplicare obligațiile ce rezultă din articolul 15a din Directiva 96/61, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 166/2006, și din articolul 9 alineatele (2) și (4) din Convenția privind accesul la informații, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005, care anulează o autorizație acordată cu încălcarea dispozițiilor directivei menționate nu poate constitui, în sine, o atingere nejustificată adusă dreptului de proprietate al operatorului unei instalații, consacrat prin articolul 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(¹) JO C 301, 6.11.2010.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 17 ianuarie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Oberster Gerichtshof — Austria) — Georg Köck/Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb

(Cauza C-206/11) (¹)

(Protecția consumatorilor — Practici comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori — Reglementare a unui stat membru care prevede o autorizare prealabilă pentru anunțarea soldurilor)

(2013/C 63/03)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Georg Köck

Pârâtă: Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Oberster Gerichtshof — Interpretarea Directivei 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260) și în special a articolului 3 alineatul (1) și a articolului 5 alineatul (5) — Reglementare a unui stat membru care prevede necesitatea unei autorizații prealabile pentru anunțarea vânzării întregului stoc de mărfuri

Dispozitivul

Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) trebuie interpretată în sensul că se opune ca o instanță națională să dispună încetarea unei practici comerciale care nu figurează în anexa I la directivă pentru simplul motiv că practica respectivă nu a făcut obiectul unei autorizări prealabile din partea administrației competente, fără a efectua totuși ea însăși o apreciere a caracterului neloial al practicii respective în raport cu criteriile prevăzute la articolele 5-9 din directiva menționată.

(¹) JO C 226, 30.7.2011.